Помежи нами море синє
Шумить бездонне,
По нім, як лодка, думка лине
І в хвилях тоне;
Над ним, як мева, жаль літає
І біла туга —
Була мойому серцю раєм,
Не буде друга!

Була для серця мого раєм,
Рожевим квітом,
Що десь далеко процвітає
За нашим світом;
Над тим буденним світом сірим
В чудовім краю —
Тому так дуже, так без міри
Її кохаю!

І хоч ніколи, ах, ніколи
До того краю
Ні по неволі, ні по волі
Не завітаю
І не стріну та й не побачу,
Даремна воля —
Тим більше люблю, чим більше трачу,
Така вже доля!
. . . . . .
Помежи нами море синє
Шумить бездонне,
По нім, як лодка, думка лине
І в хвилях тоне.
Над ним, як мева, жаль літає
І біла туга —

Була моєму серцю раєм,
Не буде друга.